

SOKFÉLÉK, egységben

Írta: Juliann Tenney Doman
(Igaz történet alapján)

Csörrrrr! Becsöngettek a nap utolsó órájára. Most, hogy Megan felsős lett, napközben különböző termekbe ment az óráira. És rengeteg tanulnivalója volt. Megan örült, hogy az utolsó órája tanulói volt. Ez azt jelentette, hogy elkezdheti a házi feladatát.

Megan leült egy üres asztalhoz. Egyszer csak egy Bennett nevű fiú jött oda hozzá.

„Hé, Megan, te mormon vagy, ugye?”

„Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok”

– felelte Megan.

„Szóval, szerinted Joseph Smith írta a Mormon könyvét, vagy mit, ugye?” – kérdezte Bennett.

Megan elmondott magában egy gyors imát, hogy tudja, mit feleljen. „Ő fordította le a Mormon könyvét – válaszolta. – Isten prófétának hívta el őt, hogy segítsen visszahozni Krisztus egyházát.”

Bennett az orrát ráncolta. „Ez örület!” – mondta. Aztán nevetett és elment.

Megan érezte, hogy ég az arca. Leszegte a fejét, és a könyvét bámulta.

„Szia, Megan!”

Ki az már megint? Megan felpillantott. „Ó! Szia, Taksh.”

„Sajnálom, amit Bennett csinált” – mondta Taksh. Leült vele szemben. „Amit mondtál, az úgy hangzott, hogy fontos a számodra.”

„Kösz! – mondta Megan. – Az is!”

„Azt hiszem, tudom, mit érzel – mondta Taksh. – Az iskolában én vagyok az egyetlen hindu. Nehéz, amikor az emberek meg sem próbálják megérteni, amiben hiszel.”

Megan néha magányosnak érezte magát Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyháza egyetlen tagjaként az iskolájában.

Néha magányos érzés volt egyedüli egyháztagnak lenni.

ILLUSZTRÁLTA: MARK ROBISON

De soha nem gondolta volna, hogy más gyerekek is érezhetnek így.

„A szüleim azt mondják, hogy amikor valaki undok, az azért van, mert nem érzi magát boldognak belül” – mondta Megan. Egy ceruzát pörgetett az ujjai közt. „Azon tűnődöm, vajon Bennett szomorú-e. Vagy magányos.”

Taksh felsandított rá. „Fogadok, hogy igazad van. Lehet, hogy szüksége van egy barátira.”

Megan vigyorgott. „Talán inkább kettőre!”

Másnap a tanulóidőben Megan és Taksh meglátták, hogy Bennett egyedül ücsörög egy asztalnál.

„Szia, Bennett!” – köszönt neki Taksh.

Bennett meglepettnek tűnt. „Sziasztok!”

„Min dolgozol?” – kérdezte Megan egy székre huppanva.

„A törin.”

„A holnapi dolgozatra készülsz?” Taksh is leült.

„Aha!” – felelte Bennett.

„Sok mindent kell megjegyezni” – mondta Taksh. Bennett bólintott.

„Talán kikérdezhetnénk egymást.” Megan kinyitotta a történelemkönyvét. Felváltva kérdezték egymást és válaszoltak, amíg ki nem

csöngettek.

„Hé, Megan, sajnálom a tegnapi” – mondta Bennett, miközben felálltak, hogy elinduljanak. „Hallottam pár dolgot az egyházzal, és kíváncsi voltam.” Egyik lábáról a másikra állt. „En más dolgokban hiszek, de kedvesebbnek kellett volna lennem.”

Megan elmosolyodott. „Kösz. Fontos számomra az egyházam, de nem baj, ha különböző dolgokban hiszünk.”

„Szerintem akkor is jó tanulócsoporthoz tartozunk, ha más a hitünk” – mondta Taksh.

Bennett vigyorgott. „Szerintem is. És szerintem szuperül írjuk meg majd azt a dolgozatot is.” ●

Ez a történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

